

„flette og udelige“ Embedsmænd. Men, men idet den ærede Minister talte sig varm, brugte han et noget stærkere Bønsesprog, idet han gav mine Ytringer anderledes, end jeg havde brugt. Nu, jeg skal ikke beklage mig derover; men jeg skal blot tillade mig overfor den ærede Minister at fremdrage et Par enkelte Punkter, der ikke have været fremdragne af nogen tidligere Tale. Jeg skal da særlig minde om, at den meget omtalte Forsatning af 2den Oktober 1855 blev vedtaget i Rigsdagen omtrent paa samme Tid, som Sebastopol blev indtaget. Jeg vil særlig fremhæve dette Moment som et Legit paa, hvor forhuppet den daværende Regjering var paa at faae sine Planer til Landets Onddannelse udførte, idet den end ikke kunde tage Hensyn til den europæiske Tilstand, saaledes som den dengang var. De øvrige Forsatningsspørgsmaal ere blevene berørte af det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgkreds (S. A. Hansen) og tilbøjs ogsaa af den ærede Ordfører for Finantsudvalget, og jeg skal derfor med Hensyn til de senere Forsatningsforbidige heder kun minde om en enkelt Side af Sagen, som staar i en særlig Forbindelse med, hvad der her tales om netop i Aften. Det Punkt, som ved Siden af Landstingets Sammensætning var Gjenstand for den stærke og mest brændende Strid mellem de forskellige Sider af de daværende Repræsentationer, var Spørgsmaalet om Folkethingets Fortrinset med Hensyn til Finantsloven. I Forsatningen af 2den Oktober 1855 var Rigsraadets Ret bleven indskrænket ved et Normalbudget, ved Forsatningen af 18de November 1863 var Normalbudgettet bleven indtil videre bibeholdt, og Tillægsbevillingerne skulde forelægges i lige Maal i begge Thing. Der var paa det finantsielle Omraade skabt en Ligeberettigelse mellem begge Thingene, og der kæmpedes fra Regjeringens Side under hele Grundlovskampen fra 1864 til 1866 paa det stærkeste for, at Ligeberettigelsen skulde blive bevaret med Hensyn til de finantsielle Spørgsmaal. Dette var en af de Vanskeligheder, som det lykkedes at faae fjernede ved den meget omtalte Overenskomst i 1865, saaledes at Folkethingets grundlovmæssige Ret efter Grundloven af 5te Juni 1849 paa dette Omraade kom til sin Gyltighed i den nuværende Grundlov. Nu hører man fra samme Side, som den Gang, saa ivrig kæmpede for at hindre dette, sige, at der ikke er Tale om den Ting, der er aldeles ingen Fortrinset for Folkethinget. Hvorfor kæmpedes der da den Gang saa levende, naar det ikke betød Noget? So, det var netop, fordi alle følte, at Folkethingets særlige Fortrinset med Hensyn til Finantsloven betød Noget. Det er denne Side af Forsatningskampen, jeg vil fremhæve i Forbindelse med, hvad jeg tidligere har sagt.

Ordføreren: Det ærede Medlem for Beile Amts 5te Valgkreds (Sens Sørensen) har vist

forestillet sig Følgerne af det Spørgsmaal, her ligger for, noget værre i ethvert Fald, end de behøve at være. Naar man tænker sig Finantslovens Negtelse, kunde sandsynligvis den ene Følge være den, at Folkethinget blev opløst. Jeg antager nu i denne Henseende, at det ærede Medlem ingen Frygt nærer heller ikke for Folkets Stemning; i alt Fald er jeg overbevist om, at Mestallet i denne Sal ikke nærer nogen Frygt. Men Følgen kunde ogsaa være en anden, den kunde være, at den høit ærede Regjering, følgende den Opfordring, som er rettet til den f. Ex. fra det ærede Medlem for Mors (Schjørring), vilde træde tilbage, og at vi da fik en Regjering, som stod i bedre Samklang med os og kunde føre Sagerne igjennem, hvilket den nuværende Regjering, ogsaa efter den Forretning, det ærede Medlem for Ribe Amts 4de Valgkreds (Lernanzen) udtalte, ikke kan, og om nogle faa Dage kunde vi da atter have Finantsloven vedtaget med en ny Regjering, og maasse kunde vi, hvis Sessionen skulde fortsættes noget, medens Landstinget havde Finantsloven til Behandling, selv under de nye Forhold faae adskillige Arbejder færdsige til at komme hjem med efter den lange Session. Det er Noget, som de ærede Herreer formodentlig ikke have taget under Overveelse, at navnlig dette Sidste vilde saa meget lettere kunne have gaaet, naar de ikke egentlig havde været for bange — det vil sige for den selv — ved at gjøre et bestemt, klart og tydeligt Skridt, hvorved Forholdet yderligere var konstateret mellem den nuværende Regjering og det nuværende Folkething.

M. Jensen (Standerborg Amts 2den Valgkreds): Jeg skal ikke opholde det ærede Thing ret længe, men jeg vil kun tillade mig ganske kort at motivere min Stemmegivning. Naar jeg her er kommen i dette Tilfælde ikke at kunne stemme med dem, med hvem jeg ellers kan stemme, skylder jeg at sige Grunden dertil. Jeg har, ligesom vistnok Enhver i denne Sal, foretaget den alvorligste Overveelse med Hensyn til dette Spørgsmaal, men jeg har ikke kunnet komme til det Resultat, at det nu var det rette. Dieblit til at benytte dette Middel. Jeg kan i Origt henholde mig til, hvad der er udtalt af det ærede Medlem for Ringkjøbing Amts 3die Valgkreds (S. Madsen). Naar jeg nu har Ordet, vil jeg imidlertid tillade mig at sige, at jeg ikke vil have denne min Afstemning betragtet som en Lillidserklæring. Jeg vil minde om, hvad der i 1854 blev udtalt i dette Thing under Adresseforhandlingen. Det blev udtalt af det Parti, som den Gang var i Opposition imod Regjeringen, det Parti, som netop nu er ved Roret, at den Regjering, som ikke havde Folkets Lillid gjorde sit Land den bedste Tjeneste ved at træde tilbage, og jeg tror ikke, at den nuværende Regjering har Folkets Lillid.